

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci navrhovatele **R. K.** proti odpůrci: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, za účasti **Přípravného výboru pro konání místního referenda o poloze osobního železničního nádraží v Brně**, zastoupeného advokátem Pavlem Uhlem, se sídlem Kořenského 15, Praha 5, o návrhu ze dne 20. 1. 2015 na zrušení usnesení přijatého zastupitelstvem města Brna č. Z7/0012, na zasedání konaném dne 25. 11. 2014 pod bodem č. 15 o vyhlášení místního referenda – ZM7/15,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

[1] Dne 20. 1. 2015 bylo Krajskému soudu v Brně doručeno podání, jímž se navrhovatel domáhá zrušení výše označeného usnesení Zastupitelstva města Brna o vyhlášení místního referenda o otázkách: 1) Souhlasíte s tím, aby město Brno podniklo bezodkladně všechny kroky v samostatné působnosti k modernizaci železniční stanice „Brno-hlavní nádraží“ v dosavadní poloze podél ulice Nádražní?, 2) Souhlasíte s tím, aby město Brno podniklo bezodkladně všechny kroky v samostatné působnosti s cílem prosadit, aby se nejlepší řešení modernizace železniční stanice „Brno-hlavní nádraží“ určilo prostřednictvím soustavy otevřených návrhových soutěží? Doba konání byla stanovena tak, že bude současně s volbami do zastupitelstev krajů v září nebo říjnu roku 2016.

[2] Vyhlášení referenda bylo iniciováno podpisovou akcí podle §8 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o místním referendu“). Návrh na konání referenda podal přípravný výbor dne 1. 8. 2014, ten však byl ztížen vadami, o kterých rozhodoval i zdejší soud. V prvním z rozhodnutí ve věci č.j. 65 A 5/2014-114 ze dne 10. 9. 2014 soud shledal přístup přípravného výboru ke sběru podpisů a kontrole podpisových archů ledabylym. Dne 6. 11. 2014 podal přípravný výbor návrh na doplnění původního návrhu na konání referenda s tím, aby se referendum konalo současně s volbami do zastupitelstev krajů konaných v září nebo říjnu 2016. Zastupitelstvo města Brna tomuto návrhu vyhovělo. Ve spojení s ust. § 13 odst. 3 věty poslední zákona o místním referendu tím došlo k zákazu všem orgánům statutárního města Brna jakkoliv rozhodovat o věci, která je předmětem otázek vyhlášených v referendu, a to až do doby vyhlášení jeho výsledku. Tento zákaz je v rozporu se zásadou přiměřenosti a zasahuje do práv navrhovatele i práva územního společenství občanů statutárního města Brna na samosprávu.

[3] Dále navrhovatel uvedl rozsáhlou argumentaci k dopadu ustanovení § 13 odst. 3 věta poslední zákona o místním referendu. Upozornil na specifika přestavby železničního uzlu Brno s tím, že uvedené ustanovení zákona o místním referendu společně s neurčitostí druhé otázky, která má být v referendu položena, způsobuje mimořádně širokou působnost tohoto zákazu. Druhá otázka otevírá nekonečné varianty možných řešení, a do rozvoje statutárního města Brna prakticky na celém jeho území zavádí mimořádně velkou neurčitost. Samotný zákaz zasahuje každé rozhodnutí statutárního města Brna, které směřuje k podpoře jakékoliv varianty řešení přestavby železničního uzlu Brno. Podstatná je časová působnost zákazu. Vzhledem k datu konání referenda jde o období téměř dvou let, což je prakticky celá polovina volebního období Zastupitelstva města Brna. Tím byla porušena zásada přiměřenosti. Původně se referendum mělo dle návrhu konat současně s volbami do zastupitelstev obcí ve dnech 10. - 11. 10. 2014. Navrhovatel poukázal na § 15 zákona o místním referendu s tím, že účelem oprávnění přípravného výboru navrhnout konání referenda za dobu delší než 90 dnů od vyhlášení je, aby návrh mohl být podán před zamýšleným termínem konání s předstihem delším než 90 dnů a mohl být získán čas na odstraňování případných vad návrhu. Účelem není libovolně disponovat s termínem konání místního referenda a blokovat tak rozhodování orgánů obce ve věci, která je předmětem otázek navrhovaných k rozhodnutí v místním referendu. Návrh na překročení 90denní lhůty je přípustný tehdy, když je přípravný výbor podá, nikoliv ovšem dodatečně, jak to bylo v předmětné věci, ale také pouze tehdy, je-li přiměřený. Z ust. § 15 zákona o místním referendu nevyplývá explicitní povinnost zastupitelstva obce nebo statutárního města navrhovanému termínu konání místního referenda vyhovět.

[4] Původní návrh na vyhlášení referenda obsahoval navrhované datum konání nejpozději 11. 10. 2014. Oprávněné osoby, které konání referenda podpořily svým podpisem, očekávaly jeho konání v roce 2014 a svůj podpis připojovaly s tímto vědomím. Možnost konání referenda v roce 2016 součástí vědomí oprávněných osob nebyla. Nelze vyloučit, že některé oprávněné osoby by svůj podpis na návrh nepřipojily, pokud by věděly, že k vyhlášení referenda dojde v takovém termínu, a že důsledkem bude zanesení dlouhé a významné neurčitosti do správy věcí statutárního města Brna. Místní referendum jako prvek přímé demokracie zasahuje do správy věcí veřejných v jednotlivých přesně vymezených případech.

Zákonem je specificky upravena procedura jeho vyvolání a dále procedura vlastního průběhu. Nejprve probíhá kvalifikované zjišťování postoje oprávněných osob k otázce samotného konání místního referenda, následně k vyhlášeným otázkám. Pokud je časová vzdálenost těchto procedur přiměřená, jsou obě fáze v úzké souvislosti. V předmětné věci jsou obě fáze od sebe izolované a je otázkou, zda tato izolovanost neposouvá místní referendum mimo jeho účel, a zda se tedy nedostává do rozporu se smyslem a účelem zákona o místním referendu.

[5] V době, kdy došlo k vyhlášení referenda, byla vypsána veřejná zakázka na zhotovitele studie proveditelnosti železničního uzlu Brno s tím, že pro odevzdání obálek je nyní stanoven termín 28. 1. 2015. Lhůta pro zpracování této studie je zadávací dokumentací stanovena na 18 měsíců. Studie má komplexně hodnotit všechny projektované varianty a vycházet z již zpracované Studie dopracování variant železničního uzlu Brno a měla by s konečnou platností vést k výběru varianty přestavby. Období, ve kterém bude studie proveditelnosti zpracována, spadá prakticky celé do zákazu dle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu, tedy do doby předcházející konání referenda. Průběžné výsledky i konečný výsledek této studie, které budou zveřejňovány, budou zásadně měnit celkový kontext správy dané věci s tím, že oprávněné osoby poučené získanými informacemi mohou měnit svoje preference a tím i svůj náhled na konání referenda.

[6] V současné době probíhají rovněž i přípravy na čerpání dotačních prostředků z fondů EU. Všechny v úvahu připadající možnosti směřují ke konci roku 2020. Příprava podkladů pro čerpání dotačních prostředků, které jsou odhadovány až na 16 miliard Kč, je časově náročný proces, pokud je tedy tento proces téměř 2 roky znemožněn, může významně klesnout možnost využití předpokládaných dotačních příležitostí.

[7] Pokud se týká aktivní legitimace žalobce, je třeba řešit dvě otázky – otázku okruhu účastníků řízení a otázku zkrácení navrhovatele na jeho veřejných subjektivních právech. Platná právní úprava okruh účastníků řízení nijak neupravuje, mohou jím být osoby, které se mohou daným rozhodnutím cítit dotčeny na svých právech a povinnostech, popř. osoby, o nichž to stanoví zákon. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím obce v samostatné působnosti, jedná se tedy o výkon práva na samosprávu. Navrhovatel jako občan statutárního města Brna, který dosáhl věku 18 let, je napadeným rozhodnutím krácen na svých právech upravených v § 16 odst. 2 písm. f) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen zákon o obcích). Navrhovatel hodlá postupovat dle § 16 odst. 2 písm. f) věta za středníkem, a podat žádost o projednání orgánu obce ve věci předmětného referenda a současně hodlá shromáždit nejméně 0,5% podpisů občanů statutárního města Brna, čímž mu vznikne právo na projednání ve lhůtách upravených v uvedeném ustanovení zákona o obcích. Ovšem s ohledem na zákaz rozhodovat ve věci, která je předmětem referenda, po dobu do konání referenda, jednak nemůže být o žádosti nijak rozhodnuto a jednak nemohou být splněné lhůty upravené v § 16 odst. 2 písm. f) část za středníkem. Tím je zasaženo do práv navrhovatele a dochází zde ke kolizi tohoto práva dle uvedeného ustanovení a povinnosti nerozhodovat s ohledem na znění § 13 odst. 3 zákona o místním referendu. Dle žalobce pokud by časová vzdálenost vyhlášeného referenda splňovala zásadu přiměřenosti, je třeba v této kolizi upřednostnit zákaz dle § 13 odst. 3 věty poslední zákona o místním referendu, pokud je tato časová vzdálenost nepřiměřená jako v tomto případě, platí závěr, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo právo navrhovatele zakotvené v § 16 odst. 2 písm. f) část za středníkem zákona o obcích a napadené rozhodnutí je nezákonné. Stejně je tomu v případě zásahu do práva dle § 16 odst. 2 písm. f) v části před

středníkem zákona o obcích. Zde má navrhovatel právo požadovat projednání určité záležitosti v oblasti samostatné působnosti radou nebo zastupitelstvem obce, žádost ale může být odmítnuta bez projednání. Nicméně projednání musí být možným výsledkem takové žádosti. Pokud je však takový výsledek předem vyloučen, což je v dané věci důsledek působení zákazu dle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu, ztrácí zde upravené právo svůj materiální obsah.

[8] Ze stejných důvodů je zasaženo do petičního práva navrhovatele upraveného v čl. 18 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[9] Napadené rozhodnutí je zásahem do ústavně zaručeného práva na samosprávu. Součástí legitimního očekávání občana – voliče vůči samosprávě je průběžné a odpovědné vykonávání správy věcí veřejných. Primárně jde o věc státu, bez součinnosti statutárního města Brna je realizace přestavby železničního uzlu nepředstavitelná. Za této situace zastupitelstvo napadeným rozhodnutím založilo protiprávní stav. V důsledku toho správa statutárního města Brna neplní povinnost obce chránit veřejný zájem upravený v § 2 odst. 2 zákona o obcích. Došlo k založení protiprávního stavu, který vede k úplnému zablokování jakéhokoli rozhodování o věci po podstatnou část volebního období. Jde tedy o znemožnění jakékoliv správy předmětné věci. Pokud je zamezeno správě, je v odpovídajícím rozsahu zamezeno i průběžné veřejné kontrole správy. Navrhovatel je tedy dotčen i na svém právu na výkon veřejné kontroly. Vykonatelem ústavního práva územního společenství občanů na samosprávu je v souladu s čl. 101 odst. 1 Ústavy ČR zastupitelstvo. I když samotné právo na samosprávu je právem kolektivním, pokud se týká jeho výkonu, vyplývají z něj práva členů zastupitelstva. Tím je právo na informace, hlasovací právo, právo iniciativy, aktivní i pasivní volební právo vůči radě obce a výboru zastupitelstva. Tato subjektivní práva jsou nutným důsledkem kolektivního práva na samosprávu a jsou tedy pod soudní ochranou. Zákaz dle § 13 odst. 3 zákona o místním referendu je v tomto případě v kolizi s veřejnými subjektivními právy výše uvedenými. Pokud jsou na svých ústavních právech kráceny členové zastupitelstva, nemohou se na vedení veřejných záležitostí jejich prostřednictvím podílet ani občané. Vzhledem k tomu tedy dochází i k zkrácení práv navrhovatele coby občana statutárního města Brna.

[10] Navrhovatel se v předmětné věci obrátil na orgán státního dozoru vykonávající dozor dle hlavy VI. zákona o obcích. Obdržel stanovisko, že tento orgán s odkazem na § 124 odst. 6 zákona o obcích nepovažuje za příslušný k provedení státního dozoru a odkázal na mechanismy soudní kontroly. Navrhovatel si je vědom, že zákon o místním referendu a soudní řád správní upravuje pouze úzký okruh relativně přesně vymezených žalob, přičemž předmětný případ nelze pod žádnou ze žalob upravených v tomto zákoně podřadit. Současně zákon o místním referendu velmi úzce upravuje aktivní legitimaci. Navrhovatel je však přesvědčen o tom, že se na soud může obrátit s žádostí o přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na čl. 36 odst. 2 LZPS. V této souvislosti navrhovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56.

[11] Návrh na zahájení řízení navrhovatel doplnil podáním ze dne 24. 1. 2015, doručeným soudem dne 27. 1. 2015. Konstatoval, že účelem soudní ochrany ve správním soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, přičemž podmínkou je v okamžiku soudního rozhodnutí existující právo. Odpůrce ve své rozhodovací praxi ignoruje působení

zákazů dle § 13 odst. 3 věty poslední zákona o místním referendu, neboť jeho orgány nejméně dvakrát rozhodly ve věci, která je předmětem otázek vyhlášených v rámci referenda. Jednalo se o usnesení Rady města Brna č. RM7/00124 přijaté na R7/002. zasedání dne 9. 12. 2014, bod 46 schváleného programu jednání a usnesení Rady města Brna č. RM7/00125 přijaté na R7/003. zasedání dne 16. 12. 2014, bod 55 schváleného programu jednání. Pokud odpůrce ignoruje uvedený zákaz, je bezpředmětné vykonávat práva, jejichž zkrácení navrhovatel tvrdí. Je zřejmé, že odpůrce by jednal tak, jakoby žádný zákaz dle § 13 odst. 3 věty poslední zákona o místním referendu nepůsobil a tím by se dopouštěl dalšího protiprávního jednání. Odpovědný představitel města v této souvislosti uvedl, že město disponuje právním stanoviskem, které umožnilo schválení obou uvedených usnesení Rady města Brna. Vzhledem k tomu, že právní řád neupravuje v této souvislosti žádný prostředek právní ochrany ani správní kontroly, dle navrhovatele je dána jeho aktivní legitimace navzdory případné námitce o neuskutečnění faktického zkrácení některých práv.

II. Posouzení věci soudem

[12] Soud pokládal za nezbytné nejprve vyřešit, zda a jakým způsobem zákon č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), připouští soudní přezkum aktu orgánu veřejné správy, jehož se navrhovatel domáhá. Navrhovatel napadl usnesení, kterým odpůrce vyhlásil referendum.

[13] Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ustanovení § 4 s. ř. s. obsahuje taxativní výčet věcí, ve kterých je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Podle odst. (1) soudy ve správním soudnictví rozhodují o:

- a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán),
- b) ochraně před nečinností správního orgánu,
- c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,
- d) kompetenčních žalobách.

Podle odst. (2) ve správním soudnictví dále soudy rozhodují

- a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda
- b) ve věcech politických stran a politických hnutí
- c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem.

[14] Aby bylo možno předmětný návrh posoudit v rámci správního soudnictví, je nezbytné, aby se jednalo o ochranu veřejných subjektivních práv a navrhovatel tedy byl aktivně legitimován k podání žaloby a zároveň aby se jednalo o jeden z typů řízení uvedených v § 4 s. ř. s.

[15] Pokud jde tedy o otázku tvrzeného zkrácení na právech, soud nemá pochybnosti o tom, že navrhovatel jako občan města Brna může být nositelem veřejného subjektivního práva

v předmětné věci a může se tedy domáhat i jeho soudní ochrany. Úspěšný však může být pouze za splnění dalších podmínek, stanovených zákonem.

[16] Následně soud zvažoval, o jaký žalobní typ se může jednat. Pro zodpovězení této otázky musel především posoudit povahu napadeného úkonu. Podstatou věci je, že předmětným usnesením bylo vyhlášeno referendum. Je zřejmé, že napadený akt není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky podle ust. § 65 s. ř. s. Pro tento závěr je podstatné, že napadeným aktem dochází k vyhlášení místního referenda, přičemž se na něm usneslo na zasedání Zastupitelstvo města Brna. Akt nebyl přijat ve správním řízení. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 92/2008 – 76, správní rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 správního řádu nelze vydat mimo správní řízení. Dále je rovněž podstatná nedostatečná formální stránka tohoto aktu (srov. zvláště usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci „Olomoucký kraj“ [č. 2206/2011 Sb. NSS], či ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS).

[17] Jednotlivec se jistě může domáhat soudní ochrany v zásadě proti každému úkonu veřejné správy zasahujícímu do sféry práv a povinností jednotlivce. Správní soudy v souladu s §2 odst. 1 s. ř. s. poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Tímto je vázán soud i účastník. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, čj. 6 Aps 2/2005-60). Např. zásahová žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovýmto právním prostředkem pouze tehdy, pokud sporný akt není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. nebo opatřením obecné povahy (§ 101a násl. s. ř. s.). Pokud je tedy akt rozhodnutím nebo opatřením obecné povahy, nelze ho napadat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Není proto ani v procesní dispozici žalobce volit, kterou z žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání žaloby je tedy povaha napadeného úkonu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 Aps 7/2012-50, ve věci Obec Třebovle, publ. pod č. 2752/2013 Sb. NSS; přiměřeně srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, publ. pod č. 1541/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS).

[18] Věc, v níž se navrhovatel domáhá ochrany, tedy vyhlášení místního referenda, bezesporu svou povahou patří mezi věci volební a věci místního a krajského referenda, upravené v části třetí, hlava druhá, díl čtvrtý s. ř. s. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem proti takovému aktu je nepřipustná dle §85 s. ř. s. Komplexní soudní ochrana ve věcech místního referenda je zakotvena v § 91a s. ř. s. Podle odstavce 1 posledně zmíněného ustanovení se lze za podmínek stanovených zvláštním zákonem návrhem u soudu domáhat a) určení, že návrh na konání místního referenda nemá nedostatky, b) vyhlášení místního referenda, c) vyslovení neplatnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu, d) vyslovení neplatnosti hlasování v místním referendu.

[19] Oním zvláštním zákonem je zákon o místním referendu, jehož § 57 upravuje soudní ochranu návrhu přípravného výboru, tedy soudní ochranu v otázkách nedostatků návrhu přípravného výboru a vyhlášení referenda, přičemž jedinou aktivně legitimovanou osobou je dotčený přípravný výbor. Ustanovení § 58 zákona o místním referendu pak konkretizuje možnost nejen přípravného výboru, ale též každé oprávněné osoby (§ 2 téhož zákona) podat u

soudu návrh na vyslovení neplatnosti hlasování nebo neplatnosti rozhodnutí v místním referendu.

[20] Z tohoto přehledu je zřejmé, že zákonná úprava taxativním způsobem vymezuje čtyři návrhové typy, jimiž se lze domáhat soudní ochrany ve věcech místního referenda. Účelem dvou z těchto návrhových typů je umožnit vyhlášení referenda v souladu s návrhem přípravného výboru [§ 57 zákona o místním referendu, § 91a odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.; jde o tzv. předběžnou soudní kontrolu místního referenda], účelem dvou zbývajících je vyslovit neplatnost hlasování či rozhodnutí přijatého v již konaném referendu [§ 58 zákona o místním referendu, § 91a odst. 1 písm. c), d) s. ř. s.; jedná se o tzv. následnou kontrolu místního referenda]. S možností (oprávněné osoby) brojit u soudu proti referendu vyhlášenému v souladu s návrhem přípravného výboru ještě před jeho konáním, zákon nepočítá.

[21] Argumentace navrhovatele týkající se termínu, kdy se předmětné referendum má konat, s tím, že jde o nepřiměřeně dlouhou dobu a jedná se rovněž o nepřípustnou změnu původně navrhovaného termínu, se opírá o výklad příslušných ustanovení zákona o místním referendu, k jejichž porušení mělo dojít. Tato argumentace spadá pod návrhová tvrzení dle § 58 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a lze ji tak uplatnit v rámci návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu. Z tohoto hlediska pak lze hovořit též o předčasnosti nyní podaného návrhu [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[22] Navrhovatel argumentoval rovněž tím, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jak vyplývá z výše uvedeného, předmětný akt není ze soudního přezkumu vyloučen absolutně. Pokud se navrhovatel (jako oprávněná osoba ve smyslu §2 zákona o místním referendu) domnívá, že došlo k porušení ustanovení zákona o místním referendu, které mohlo ovlivnit jeho výsledek, bude mít možnost podat návrh na vyslovení neplatnosti hlasování nebo neplatnosti rozhodnutí v místním referendu podle §58 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu a § § 91a odst. 1 písm. d) s. ř. s.,

[23] Navrhovatel se domáhal zrušení usnesení o vyhlášení referenda, tedy ve věci, ve které není dána pravomoc soudu ve správním soudnictví rozhodovat. Jak uvedl zdejší soud již ve svém rozhodnutí ze dne 9. 10. 2014, č.j. 63A 5/2014, „*návrh na zrušení vyhlášeného referenda podaný oprávněnou osobou (ve smyslu § 2 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu) před jeho konáním je nepřípustný.*“ Domáhat se soudní ochrany ve věci místního referenda lze pouze v případech taxativně stanovených v § 57 a § 58 zákona o místním referendu a § 91a odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č.j. 2As 22/2004-68).

[24] Vzhledem k uvedenému soud návrh odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[25] S ohledem na svůj závěr soud pokládal za nadbytečné zabývat se další argumentací navrhovatele.

[26] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Navrhovateli bude po právní moci rozhodnutí vrácen zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, neboť návrh na zahájení řízení byl odmítnut. (§10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. února 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu